

впровадження інновацій віддзеркалюється в підвищенні ефективності його діяльності, укріпленні ринкових позицій і т.і).

Список літератури:

1. Крамської Д.Ю. Аналіз та удосконалення економічного змісту понять інновації і інноваційний розвиток / Д.Ю. Крамської, В.А. Кучинський // Вісник НТУ «ХПІ». Серія: Технічний прогрес і ефективність виробництва. – Х.: НТУ «ХПІ», 2013. – № 22(995). – С. 22-33.
2. Рогоза М.Є. Стратегічний інноваційний розвиток підприємств: моделі та механізми: монографія / М.Є. Рогоза, К.Ю. Вергал. – Полтава: РВВ ПУЕТ, 2011. – 136 с.
3. Мороз О.С. Формування системи показників для оцінювання інноваційного розвитку підприємства / О.С. Мороз // Економіка Крима. – 2012. – № 3(40). – С. 263-266. 35.
4. Шипуліна Ю.С. Розвиток теоретико-методологічних засад переходу підприємств на інноваційний шлях розвитку / Ю.С. Шипуліна, С.М. Ілляшенко // Маркетинг і менеджмент інновацій. – 2011. – Т. 1, № 4. – С. 103-112.
5. Прокопенко О.В. Мотиваційний механізм інноваційного розвитку: складові та стан його ринкової структури / О.В. Прокопенко // Маркетинг і менеджмент інновацій. – 2011. – № 1. – С. 167-175.
6. Адаменко О.А. Концептуальні засади інноваційного розвитку підприємств / О.А. Адаменко // Наукові праці Національного у-ту харчових технологій. – 2010. – № 35. – С. 5-10.
7. П'ятницька, Г.Т. Інноваційний розвиток організацій: невід'ємні складові та чинники впливу / Г.Т. П'ятницька // Маркетинг і менеджмент інновацій. – 2013. – № 3. – С. 76-91.
8. Малюта Л. Оцінювання рівня інноваційного розвитку промислового підприємства / Л. Малюта // Соціально-економічні проблеми і держава. – 2011. – Вип. 1 (4).
9. Волощук Л.О. Інтелектуальна складова інноваційного розвитку промислових підприємств: сутність та проблеми управління / Л.О. Волощук // Міжнародна науково-практична конференція «Економіка: реалії часу і перспективи». – Одеса: ОНПУ, 2014. – Т.1. – 59-61с.
10. Федулова І.В. Синергетична еволюційна модель інноваційного розвитку підприємства / І.В. Федулова // Наук. пр. Нац. ун-ту харч. технологій. – 2010. – № 36. – С. 114-118.
11. Касс М.Е. Формирование стратегии инновационного развития предприятия на основе управления нематериальными активами: монография / М.Е. Касс. – Н. Новгород: ННГАСУ, 2011. – 159 с.

Воронжак П.В.

МЕХАНІЗМИ РЕГУЛЮВАННЯ ТА СТИМУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Одеський національний політехнічний університет, Одеса

В економічній науці проблема державного регулювання і підтримки інноваційного розвитку економіки і шляхи її вирішення розглядається, починаючи з другої половини ХХ ст. Дослідженнями цієї проблеми, у т.ч. з акцентом на податкове регулювання інноваційно-орієнтованої економіки, займалися й українські вчені, зокрема: Александрова В.П., Бажал Ю.М., Бойко Є.В., А.Н.Власов, Гаман М. В., Геєць В.М., Глазьев С.В., Данько С.М., Долішній М.І., Курнишева Й., Лютий І.М., Нагдалян Е.С., Федулова Л.І. Однак, не всі аспекти цієї багатогранної та складної проблеми з'ясовано та обґрунтовано, особливо багато питань стали дискусійними з прийняттям нового Податкового кодексу України.

Відомо, що державна інноваційна політика містить механізми прямої та непрямой (опосередкованої) дій щодо регулювання і стимулювання інноваційної діяльності [1, 2]. До основних прямих механізмів, які використовують в господарських системах різних країн, належать механізмів представлений в таблиці 1.

Таблиця 1. Механізми регулювання і стимулювання інноваційної діяльності прямої дії

Назва механізму	Пояснення
1. Бюджетне кредитування чи надання кредитів	– на пільгових умовах підприємствам і організаціям, що здійснюють наукові розробки і підготовлюють кваліфіковані кадри;
2. Передача державного майна та земельних ділянок	– безоплатна або надання на пільгових умовах для організації інноваційних підприємств;
3. Підготовка кваліфікованих кадрів	– формування державної інноваційної інфраструктури й ринка інновацій;
4. Моральна підтримка інноваційної діяльності	– надання видатним ученим і новаторам державних винагород, присвоєння почесних звань тощо;
5. Створення певної інфраструктури	– наукової та обслуговуючої у тих регіонах, де концентрується наукова діяльність;
6. Реалізація цільових програм	– спрямованих на підвищення інноваційної активності бізнесу;
7. Державні замовлення	– переважно у формі контрактів на проведення НДР, які забезпечують початковий попит на нововведення, а потім широко застосовують в економіці країни;
8. Створення зонтичних структур	– за спеціальним режимом інноваційно-інвестиційної діяльності, інші (науково-технічних, наукових зон, технопарків, технополісів та ін.).

В Україні прямі механізми реалізують, в основному, як дотаційне фінансування через державні, галузеві та регіональні органи відповідно до спеціальних законів і підзаконних актів (постанов, указів). Так, мінімально встановлений обсяг бюджетних асигнувань на інноваційну діяльність в законі України «Про інноваційну діяльність» - на рівні не менше 1,7% ВВП.

Податкове регулювання вважається методом непрямого регулювання інновацій, й включає: зменшення ПДВ, податку з продажу, пільгове оподаткування прибутку, дивідендів; податкові пільги на ризикові інвестиції в інноваційну сферу, різноманітні пільги для суб'єктів економічної діяльності, які спеціалізуються на науково-технічних напрямках, законодавчі норми, які стимулюють науково-дослідну активність тощо. Важливість цього методу державного регулювання усвідомлюється практично в усіх промислово розвинених країнах і кожна з них прагне знайти свою оптимальну модель оподаткування прибутку. Найбільш поширені засоби податкового регулювання інноваційних процесів у різних країнах наведено у Робочих матеріалах Кабінету Міністрів України [1].

Через податковий механізм, використовуючи різні податкові пільги, диференційовані залежно від наукоємності виробництва, типу обладнання, рівня соціально-економічного та інноваційного розвитку та місця розташування регіону, держава заохочує підприємницьку ініціативу, сприяє притоку інвестиційних ресурсів на розробку і впровадження перспективних інноваційних проектів, підтримує розвиток підприємств, що випускають конкурентоспроможну на внутрішньому і світовому ринках продукцію.

Серед основних причин важливості податкового регулювання державою інноваційної діяльності дослідники та практики справедливо називають такі:

1. В державі не існує достатньо вагомих економічних стимулів для створення інновацій, оскільки паралельно існують альтернативні перспективні галузі для залучення дефіцитних ресурсів;

2. В традиційні фінансові сектори не зацікавлені в реалізації ризикових інноваційних проектів;

3. Фундаментальні дослідження, як основа інноваційної діяльності, часто мають некомерційний характер і вимагають залучення значних ресурсів, що може бути не під силу окремим господарським одиницям [17];

4. Знання не завжди можуть набувати форму економічного ресурсу і вільно переливатися проміж суб'єктами інноваційної діяльності;

5. Багато інновацій можуть стати економічно ефективними тільки при певному масштабі виробництва та наявності розвинутого ринку, що вимагає участі фактично усіх учасників галузі чи ринку;

6. Певні види інновацій та знань мають велике суспільне значення, не можуть бути комерційними, а, з іншого боку, деякі науково-технічні досягнення мають національне значення для державної безпеки і не можуть бути оприлюднені;

7. Важливу роль у процесі інноваційної діяльності відіграє інститут захисту прав інтелектуальної власності, який повинен бути підкріплений системою законодавства та захищений судовою системою країни.

Вдосконалення податкового законодавства у Податковому кодексі і відповідних законах сприятиме інтегруванню України до світової спільноти, шляхом адаптації податкового законодавства України до законодавства ЄС, стимулюватиме віддачу від інноваційної діяльності, знизить податкове навантаження на економіку.

Отже, сьогодні для України залишаються актуальними питання використання державою непрямих методів стимулювання інноваційної активності суб'єктів господарювання різних секторів економіки.

Список літератури:

1. Воронжак П.В. Податковий важіль інноваційного розвитку промислових підприємств : мат. міжн. українсько-японської конф. з питань наук.-промисл. співроб-тва (Україна, ОНПУ, 24-25.11.2013р.) / П.В. Воронжак. – Одеса: ОНПУ, 2013. – Т.2. – С.122-123.
2. Гаман М. В. Державне регулювання інноваційного розвитку України / М. В. Гаман. – К. : Вид-во НАДУ, 2005. – 388 с.
3. Кабінет міністрів України : [Електронний ресурс] // Єдиний веб-портал органів виконавчої влади. – Режим доступу: <http://www.kmu.gov.ua>.

Гаценко С.В.

ІНФРАСТРУКТУРНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ МАЛОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ

Одеський національний політехнічний університет, Одеса

Розвиток малого підприємництва охоплює різні сфери діяльності та рівні управління, тому його успішність залежить від ефективності функціонування його інфраструктурного забезпечення. Останнє включає множину елементів – правову базу, державну інституційну підтримку, бізнес-комунікації з великими підприємствами, фінансовими установами.

До елементів інфраструктурного забезпечення процесу бізнес-інкубування також можна віднести освітнє середовище, яке задовольняє потреби малих підприємств у різноманітних освітніх, наукових та консультаційних послугах.

Одним з інфраструктурних механізмів підтримки підприємництва є інкубація бізнесу. Бізнес-інкубатори допомагають створенню малих і середніх підприємств, як правило, інноваційного типу [1-2]. Ідея бізнес-інкубації виявилася доцільною і набула широкого поширення і визнання, оскільки світовий досвід показує, що бізнес-інкубація є одним з найефективніших способів підтримки малого і середнього підприємництва.